

μίαν φοράν ; ἀφ' οὗ δὲ ἀρνεῖται πᾶσαν ἁμαρτίαν, δὲν στο-
χαζέσθε ὅτι θὰ σᾶς καταδιώξῃ εἰς τὸ τρομερὸν δικαστή-
ριον τῆς Δευτέρας παρουσίας δι' ἑβδομήκοντα ἁμαρτίας
τὰς ὁποίας τοῦ προεξωφλήσατε ἀπὸ τώρα ;

Εἶσθε παράδοχοι ἄνθρωποι, ἀδελφοὶ Ἀγγίνοι. Ὅταν
μίαν φοράν ἐβγήκειν ἓνας ἀφωρεσμένος, ἀσεβέστατος, κου-
τσός, με ξυλοπόδαρο, καὶ ἔγραψε τὰς «Ἐπιστολάς ἐνὸς
Ἀγγινιώτου» αἱ ὁποῖαι εἶνε αἰσχος διὰ τὸ Ἀγγίνιον, οὐδεὶς
οὐδὲ τὴν γλῶσσαν του ἐκίνησε, καὶ τὸρα μόνον ἡ εὐλα-
βειὰ σᾶς ἐπέπεσε κατὰ τῶν εὐλαβῶν νώτων τοῦ δυστυ-
χοῦς Ζηροκότα ;

Ὁ Χριστὸς εἶπεν : ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον σὲ ἐμβάλλει εἰς
πειρασμὸν καταστρεψέ το· ἂν εἶνε ὀφθαλμὸς σου ἐξόρυξέ
τον, ἂν εἶνε χεὶρ σου, ἀποκοψέ την· κατὰ τὴν λογικὴν
λοιπόν τοῦ Χριστοῦ σεῖς τὸρα ἔπρεπε νὰ εἶσθε κουλοί.

Μετανοήσατε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νηστεύσατε
ἐκὼμῃ τρεῖς ἡμέρας, κάμετε ἐκὼμῃ μίαν λιτανίαν, καὶ
ἀρετὰς γονυκλισίας διὰ νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ
καταπέμψῃ ἐπὶ κεφαλῆς σᾶς τὴν θείαν καὶ παντοδύναμον
αὐτοῦ εὐλογίαν—ὄχι αὐτὴν ποῦ εἶχατε—ἀλλὰ τὴν ἄλλαν.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ὑμῶν

Ἄγαπίος

Ῥάπτης ἱερῶν ἐνδυμάτων.

ΜΠΟΥΜ! ΜΠΟΥΜ!

Ὁ Σέυμουρ ἐξύπνησε με ἥσυχο κεφάλι,
ἐλούσθη, κτενίσθη, ἐντύθη καλά,
ἔφαγε τὸ μπιφτέκι του με ὄρεξι μεγάλη,
τρεῖς ὀμελέταις, ὄρνιθες, σαλάτες καὶ μυαλά.
Τοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι ὁ πρωινὸς ἀέρας,
καὶ ἔρροφηξε καὶ δύο τρεῖς μποτίλιες τῆς Μαρδίας.

Καὶ ἅμα πιά κατὰλαβε τὸν ἑαυτὸ του ντοῦρο
σὲ βελουδένιο καναπέ ξαπλώθη με ῥαχάτι,
ἐκάπνισε σὰν θερρακλῆς τὸ τακτικὸ του ποῦρο,
καὶ σὰν νὰ στριφογύριζε μεσ' τὸ μυαλό του κατὶ.
Ἡ μοναξιά του ἔφερεν μεγάλη στενοχώρια,
καὶ νὰ βουλιάζῃ τοῦρχετο τὰ γύρω του βαπόρια.

Κι' ἀφοῦ δὲν εἶχε τίποτα γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
ἀλλόκοτη τοῦ σάλεψε ἰδέα τὰ μυαλά·
τοῦ Ἀραμπῆ τὰ φρούρια ἐσκέφθη νὰ χαλάσῃ,
καὶ σὰν ζευζέκης ἄρχισε μονάχος νὰ γελά.
Splendid! ἐφώναξε εὐθύς, τοῦ ἦλθαν τὰ δαιμόνια,
καὶ ἐπρόσταξε ν' ἀνοίξουνε τοῦ Ἀρμστρογγ τὰ κανόνια.

Καὶ τὰ κανόνια ἀνοίξαν τὰ μαῦρα στόματά των,
καὶ νά! ἀρχίζει κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν πομπή!
βαρειά βαρειά ἐτράνταξε ἡ χώρα τῶν θαυμάτων,
καὶ ὄλα θάρτα χάλαστα τὰ κάστρα τ' Ἀραμπῆ.
Μπάμ! μπούμ! ὁ Νεῖλος βοοῦξε, κουνοῦν ἡ πυρακμίδες,
τρομάζουνε κροκόδειλοι, χταπόδια καὶ μαρίδες.

Τῶν σαρκοφάγων ἐξυπνοῦν τὰ σκέλεθρα ἐκεῖνα,
σηκόνεται κι' ὁ Ὁσίρις, ὁ Φθᾶς, ὁ βουὸς ὁ Ἄπις,
ἀπὸ τὸ φόβο μούσκεψε ἡ κάθε Ἀραπίνα,
καὶ κάθε φιλελεύθερος κι' ἀτρόμητος Ἀράπης.
Ὁλος ὁ κόσμος τρώμαξε μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι,
καὶ διόλου δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ Ἀγγλικὸ παιχνίδι.

Καὶ μούμιας ἐζωντάνεψε τοῦ Σέυμουρ ὁ κρότος,
εἰς τὸ φτεροὶ σηκώθηκαν τόσαι φυλαὶ καὶ γένη,
καὶ μόνο μεῖς κι' ὁ προσφιλῆς Γεώργιος ὁ πρῶτος
με τὴ βροντὴ ἔβρεθήκαμε καὶ πάλι κοιμισμένοι.
Μακάριοι οἱ Ἕλληνες κι' ὁ βασιλεὺς ἀκόμα,
ποῦ τίποτα δὲν τοὺς ξυπνᾷ· στοῦ ὕπνου των τὸ στρώμα.

Σὲ χαιρετῶ, ὦ Σέυμουρ, Ἐγγλέζε κανονιέρη!
Ἐρέθιζε τὰ νεῦρά μας με Ἀρμστρογγ κανονιαῖς,
συμμαζέψε τριγύρω σου τ' Ἀράπικο ἀσκέρι,
καὶ σκότωσε τὸν Ἀραμπῆ με δύο τρεῖς μπουνιαῖς.
Τὰ ψεύτικα κανόνια του με πρόκες νὰ καρφώσης,
κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο μες 'σ αὐτὰ προσπάθησε νὰ χώσης.

Souris.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουνίου 1882.

Κύριε Συντάκτα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**,

Οὐδεὶς τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν ἐν Κύθηρα θλιβεράν
μάχην, ἣν περιγράφει ἡ παρ' ὑμῶν ἄριστα συντασσομένη
ἐγκοίτος ἐφημερίς, οὐδεὶς ἀπέδωκε ποτε λόγον τραχύν ἢ
ἔργον σκληρὸν εἰς τὸν Τσίρον.

Οἱ τρεῖς φιλοπάτριδες ἥρωες ἐδολοφονήθησαν, διότι
ἄνευ ἀνάγκης ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῶν ἐκ τῶν νώτων
τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Χρυσοβέργη. Ὁ Τσίρος ἐλυπήθη διὰ
τὸ συμβᾶν ὡς ἐλυπήθη ἰδὼν τὰ πτώματα τῶν ἡρώων
φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀτμοδρόμωνος κατὰ διαταγὴν τοῦ
πλοιάρχου Μπαλάσκα ἐπὶ φορτηγίδος· ἅπασα ἡ Ἐρμού-
πολις μόνον τὴν διαγωγὴν Χρυσοβέργη καὶ Μπαλάσκα
ἐμίσησεν.

Εἰς φιλαλήθης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κύριος Μ. γέρων ἀντισυνταγματάρχης ἔπεσε τὸ με-
σημέρι νὰ κοιμηθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλ' ἀκούει
νὰ κτυποῦν καὶ ἐξηγριωμένος καὶ βλασφημῶν με ταῖς
παντοφλαῖς του καὶ τὴν ρόμπα ντὲ κάμαρα σηκόνεται
καὶ πηγαίνει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Καὶ τί βλέπει ;

Τὸν στρατιώτην του ἐπάνω εἰς μίαν σκάλαν παιδεύου-
μενον με κατὶ καρφιά.

Ἀντισυνταγματάρχης. Βρέ σύ ζωο, τί κάνεις ἐκεῖ;
Στρατιώτης· (κάμνων τὸ σχῆμα ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν
σκάλα). Τὸ βαρόμετρο . . . κύριε ἀντισυνταγματάρχη.

Ἀντισυνταγματάρχης. Τί βαρόμετρο καὶ ξεβαρόμετρο
βρέ;

Στρατιώτης. Νὰ, τὸ ξεκρεμῶ, γιὰ νὰ τὸ κρεμάσω
χαμηλά.

Ἀντισυνταγματάρχης. Νὰ τὸ κρεμάσης χαμηλά; καὶ
γιατί;

Στρατιώτης. Γιατί ἡ κυρὰ εἶπε πῶς σήμερον εἶνε πολὺ
ζέστη γιατί τὸ βαρόμετρο εἶνε ψηλά.

Εἰς τὰ Λουτρά τῶν Μεθάνων :

Ἡ ἐγγονὴ κάμνει λουτρά καὶ ἐκ στενοχωρίας λειπο-
θυμεῖ.

Αἱ ἄλλαι γυναῖκες ζητοῦν νὰ τὴν βγάλουν.

Ἡ μαμίτσα τῆς :

— Καλὲ ἀφήστε, μόλις περάσαν δέκα λεπτά, πληρώ-
σαμε πενήντα γιὰ μισὴ ὥρα.

Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Μασκότ*, ὁ κ. Ἀγαθόπου-
λος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν δροσερὰν φωνὴν τῆς κυρίας
Ζοφρὰ, ψιθυρίζει εἰς τὴν σύζυγόν του μετ' ἐκπλήξεως :

— Πῶς τὸ λές : Νὰ κάμνη τόση ζέστη καὶ ἡ φωνὴ
τῆς νὰ εἶναι τόσο φρέσκια ;

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—ὁ Π. ἀη-
διάσας ἀπὸ ὅ,τι ἔφαγε, φωνάζει εἰς τὸν ξενοδόχον μετ'
ἀπελπισίας :

— Φέρε μου λοιπὸν ποδαράκια Μπουρδούση αὐγολέ-
μονο!

Τὴν ἐπαύριον διανυκτερεύσεως εἰς τὸ *καφενεῖον*
τῶν Ὀλυμπίων, μεταξὺ δύο γειτονισσῶν ἀπὸ τὸ παρά-
θυρον :

— Καλὲ τί ζέσταις ; Ποῦ τὴν περάσατε χθές;

— Ἐμεῖς πήγαμε σ'τὰ Ὀλύμπια. Τί ὥραϊα ποῦ τρα-
γουδοῦσε ἐκεῖνη ἡ πριμανδόνα ;

— Ἦσαστε λοιπὸν σ'τὸ θέατρο μετὰ τὰ παιδιὰ, ὅλοι;

— Ὅχι καλὲ, ἔξω, στὸ καφενεῖο, τ' ἀκούσαμε ὅλα.
Ποιὰ πάγει τώρα σ'τὸ θέατρο, ὅλος ὁ κόσμος κάθεται
ἔξω καὶ ἀκούει τὴν παράστασιν.

ΖΕΣΤΗ!

Πῶ ! πῶ ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι !
τὴν ἔφεραν μαζί των οἱ Ἀλεξανδρινοί·
τῆς Ἀφρικῆς ὁ λίβας φωτιὰ καὶ λαύρα χύνει,
καὶ οὔτε λεπτό ἀγέρι τὰ φύλλα δὲν καυεῖ.
Ἰδρόνουε ἡ σάρκες, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
καὶ χωριστὰ κοιμούνται νεοῦπάνδρων ταῖρια.

Ὁ Κουμουνοῦρος πάει νὰ κάμνη τὰ λουτρά του,
καὶ ἀφίνει τὸν Τρικούπη νὰ ἀντιβασιλεύη·
ποτέ του ὁ ἐρίφης δὲν σκάνει τὴν καρδιά του
καὶ σύμφωνα μετὰ κάθε ἀέρα ταξιδεύει.

Τοῦ Δεληγιάννη μόνο δὲν παύει ἡ μανία,
καὶ ἀκόμη μᾶς δροσίζει μετὰ λόγους ἡ *Μρωτὰ*.

Ἐχώθη καὶ ὁ Τρικούπης μετὰ ἑστῶν χαρτιῶν τὰς στίβας
μετὰ στέμμα στὸ κεφάλι καὶ τρικαντὸ βαρὺ
μὰ φαίνεται καὶ ἐκεῖνον τὸν ἔσφιξε ὁ λίβας,
καὶ ὅποιον ἔβρισκε ἔμπρός του παρασημοφορεῖ.
Παράσημα ἔμπρός του καὶ πίσω σκορπισμένα,
καὶ ἂν τὸν παρασφίξῃ, θὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμένα.

Ὁ Καλλιγιᾶς μονάχα δὲν θέλει νὰ ἰδρῶνη·
ἀφίνει κατὰ μέρος καὶ τράγους καὶ κατσίκαις,
καὶ στὸ τρελλοῦ Φαλήρου τὸ κύμα ζαχαρώνει,
καὶ εἶναι ὅλο γέλοιο, τσακίσματα καὶ γλύκαις.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη, ποῦ καὶ τζιτζίκι σκάνει,
ποῖός κάθεται κλεισμένος λογαριασμοὺς νὰ κάμνη ;

Ὁ Σέυμουρ ὁ ἀγγλος μετὰ πείσμα βομβαρδίζει
τοῦ Ἀραμπῆ τὰ κάστρα, καὶ ἡ Αἴγυπτος χαλᾷ
καὶ τοὺς Στραβαραπάδες ἡ ζέστη δαιμονίζει,
καὶ τοὺς παραφουσκώνει μετὰ σχέδια ἕψηλά.
Καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη μετὰ χέρια σταυρωμένα
τὸν Ἀραμπῆ κυττάζει καὶ τᾶχει σὰν χαμμένα.

Καὶ οἱ Τοῦρκοι θυμωμένοι ἀπλόουν τὸ ζωνάρι,
καὶ τῆς Φατμῆς στηλόνουν τὸ ἱερὸ βρακί,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη λίγη δροσιὰ νὰ πάρη,
καὶ ἀρχίζει νὰ φουντώνῃ φωτιὰ πολεμικὴ.
Εἰς τὴν Εὐρώπη τρόμος, στὴν Αἴγυπτο λεμποῦτι,
καὶ ἔδω ἀπὸ τὴ ζέστη ἀνάβει τὸ μπαροῦτι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς μας, λένε, τὸν θρόνο μας θ' ἀφήσῃ,
καὶ ὁ νέος Κωνσταντῖνος τὸ στέμμα του θὰ πάρῃ
τὸ κίνημά του τοῦτο πολὺ θὰ μᾶς λυπήσῃ,
ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλει, τοῦ κάνουμε τὴ χάρι.
Καλὸ τοῦ κατευόδιου, καὶ ἐλεύθερος ἄς πάγῃ
νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μακρὰ στὴν Κοπεναῆγη.

Πῶ ! πῶ ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι !
πανιάζει κάθε γλώσσα, ὁ λάρυγγας κολλᾷ,
παραλυμένα ὅλα τὰ νεῦρά μας ἀφίνει,
καὶ νερούλιαζον ὅλα τ' ἀνθρώπινα μυαλά.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κοιμοῦμαι μετὰ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα,
νὰ στρίψῃ καὶ ἡ δίκη σας καὶ ἡ δίκη μου βίδα.